

Ivan Albreht:

Koroška pisma.

I.

V Ljubljano bom pisala,
dva krajčiča poslala,
pisala bom s solzami,
kako hudo je z nami.

Oj, sestre ve v Ljubljani,
sam Bog naj vam oznani,
mene ljudje nemili
so v ječo zaklenili!

II.

Drava reka, moja beseda
s tabo bi rada hitela,
da bi sestram in bratom v svobodi
o moji nesreči zapela:

«Sto let, oj, tisoč let
naše svobode cvet,
našega dela sad, —
zdaj je jad, le jad in jad
— moj ubogi Rož.

III.

O, Gospasveta, o, Gospasveta,
materina beseda meni je vzeta!
O, Gospasveta, o, Gospasveta,
vrni mi mater, vrni očeta,
da zakričita pod néba obok:
«To je moj, moj, moj otrok!»

Nikogar, nikogar. — Nebá obok
vrača mi le moj grenki jok.

IV.

O, da sem jezero, ki se razpeni
in butne čez stene in zadivja! —
Planila bi po brežini, dolini,
vpila bi na vse kraje sveta:
«Kje je pod solncem pravica doma?»

Ali joj mojih slabotnih rok!

Nisem jezero, — le nesrečen otrok.